

Sygn. akt: I C 552/20 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Monika Mleczko-Pawlikowska
Protokolant:	sekr. sąd. Dominika Ritter

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2021 r. w Chełmnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko K. S.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego K. S. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 8.403,87 zł (osiem tysięcy czterysta trzy złote 87/100 groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty,

II. Oddała powództwo w pozostałej części,

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.245,70 zł (dwa tysiące dwieście czterdzieści pięć złotych 70/00 groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. Wyrokowi w punkcie I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia

Monika Mleczko – Pawlikowska

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 8 lipca 2020r. powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie w postępowaniu nakazowym z weksla od pozwanego K. S. kwoty 17 274,87 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie. Powódka wniosła również o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż pozwany podpisał weksel własny z dnia 19.06.2019r., do zapłaty w dniu 27.06.2020r. na kwotę wskazaną w wekslu w wysokości 19 743,13 zł. W dniu 28.05.2020r. powódka wezwała pozwanego do wykupu weksla. Pozwany nie dokonał żadnej spłaty. Pozwany podpisując własnoręcznie kalendarz spłat rat znał doskonale wysokość zobowiązania i termin spłaty.

Zarządzeniem z dnia 20 lipca 2020r. Przewodnicząca stwierdziła brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i sprawę skierowała do rozpoznania w trybie postępowania upominawczego, o czym poinformowano pełnomocnika powódki. Przewodnicząca wezwała również pełnomocnika powódki do szeregu czynności określonych w zarządzeniu, w terminie 7 dni pod rygorem stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym

W ustawowym terminie powódka przedłożyła pismo procesowe, w którym przedstawiła swoje stanowisko, ale w zakresie odsetek podtrzymała wnioszek o zasądzenie odsetek umownych. Pełnomocnik powódki wskazał, iż dochodzona pozwem kwota uwzględnia, iż pozwany do dnia wniesienia pozwu uiścił kwotę 4 082 zł.

Zarządzeniem z dnia 24.08.2021r. Przewodnicząca stwierdziła brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i sprawę skierowano do postępowania uproszczonego.

Sąd ustalił co następuje.

W dniu 18 czerwca 2019r. K. S. zawarł z powódką (...) S.A. z siedzibą w B. umowę pożyczki (...)nr (...) na kwotę 9 000 zł. Jako całkowitą kwotę do zapłaty wskazano kwotę 21 888 zł, która oprócz wypłaconej pożyczkobiorcy kwoty pożyczki 9 000 zł obejmowała: opłatę przygotowawczą w wysokości 129 zł, wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 7 571 zł, wynagrodzenie z tytułu przyznania na wnioszek pożyczkobiorcy „twojego pakietu” w wysokości 1 300 zł oraz odsetki umowne. Pozwany zobowiązany był zwrócić kwotę pożyczki w 48 miesięcznych ratach w wysokości po 456 zł. W przypadku nieterminowej spłaty pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 – dniowego terminu i wypełnić weksel po uprzednim wezwaniu pożyczkodawcy do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Od zadłużenia przeterminowanego pożyczkodawca mógł naliczać odsetki umowne za każdy dzień zwłoki, w wysokości rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481§2¹ kc.

/dowód: umowa pożyczki wraz z harmonogramem spłat k. 18 – 21/

Na zabezpieczenie przedmiotowej pożyczki pozwany wystawił weksel własny in blanco oraz podpisał deklarację wekslową.

/dowód: weksel k. 10, deklaracja wekslowa k. 22/

Pozwany w okresie od 29 lipca 2019r. do 18 czerwca 2020r. z tytułu umowy spłacił łączną kwotę 4 082 zł.

/dowód: aktualna karta rozliczeniowa k. 23/

Z uwagi na zaległości w płatności rat pożyczki, powódka w dniu 29 maja 2020r. sporządziła wypowiedzenie umowy pożyczki z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia oraz zawiadomiła pozwanego o wypełnieniu wystawionego przez nią weksla in blanco na kwotę 17 694,87 zł, na którą składały się kwota niespłaconej pożyczki w wysokości 17 671 zł oraz 23,87 zł tytułem umownych odsetek z tytułu braku spłat w terminie za każdy dzień zwłoki.

/dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki k. 2/

Sąd zważył, co następuje.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o wyżej wymienione dokumenty przedłożone przez stronę powodową, którym dał w całości wiarę. Zgodnie bowiem z treścią z art. 243² k.p.c. dokumenty znajdujące się w aktach sprawy lub do nich dołączone stanowią dowody bez wydawania odrębnego postanowienia.

W związku z faktem, że pozwany w wyznaczonym terminie nie złożył odpowiedzi na pozew, nie ujawniły się w sprawie żadne kwestie sporne i na podstawie przepisu art. 339 § 1 k.p.c. Sąd wydał wyrok zaoczny. Mając na uwadze § 2 powołanego przepisu, Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o faktach zawarte w pozwie bowiem, jak wyżej

wspomniano, nie wzbudziły one żadnych wątpliwości co do ich zgodności z prawdziwym stanem rzeczy. Należy przy tym zaznaczyć, że uznanie za prawdziwe twierdzeń zawartych w pozwie nie zwalnia Sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. Na Sądzie rozpoznającym sprawę, w której zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego, zawsze spoczywa obowiązek rozważenia, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. W tym zakresie bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339§ 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 31 marca 1999 r., sygn. akt (...), opubl. Prok. i Pr. z 1999 r., nr 9, poz. 30; wyroku z dnia 7 czerwca 1972 r., (...) nie publ.).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Sąd zważył, że powódka wykazała, iż pozwany zawarł z nią umowę pożyczki. Na mocy postanowień umowy pozwany faktycznie otrzymał do dyspozycji kwotę 9 000 zł równocześnie zobowiązując się do spłaty kwoty 21 888 zł, zawierającej oprócz pożyczonego kapitału, opłatę przygotowawczą, prowizję wynagrodzenie z tytułu opcji (...) oraz odsetki umowne. Powódka wykazała również wystawienie przez pozwanego weksla własnego in blanco na zabezpieczenie wiarygodności wynikających z umowy, a także fakt wypowiedzenia umowy.

Zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. 2016 poz. 160 t.j.), wystawca odpowiada za przyjęcie i za zapłatę wekslu. W niniejszej sprawie podstawą żądania pozwu był wystawiony przez pozwaną weksel in blanco, wypełniony przez pożyczkodawcę zgodnie z deklaracją wekslową przez stronę powodową po wypowiedzeniu tej umowy na skutek zaprzestania spłat rat przewidzianych w harmonogramie. Wekslem in blanco jest dokument zawierający co najmniej podpis wystawcy bądź akceptanta złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, któremu świadomie brak niektórych istotnych elementów. Jednocześnie co do tego dokumentu istnieje porozumienie między wystawcą, a osobą której wystawca wręczył weksel, dotyczące warunków późniejszego uzupełnienia brakujących elementów, mogących po uzupełnieniu stać się wekslem pełnym. Niniejsze postępowanie toczyło się między remitentem jako pierwszym wierzycielem (powodem) zarazem przedsiębiorcą, a wystawcą weksla (pozwaną) będącym konsumentem. Zgodnie z art. 10 ustawy Prawo wekslowe jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Jednakże dominuje pogląd, że w stosunku do pierwszego wekslobiorcy – będącego kontrahentem porozumienia wekslowego – zarzut niezgodnego z porozumieniem uzupełnienia weksla może być podnoszony bez ograniczeń i w tym zakresie art. 10 ustawy Prawo wekslowe nie stosuje się (por. wyrok SN z dnia 28 kwietnia 2016 r. wydany w sprawie (...), Legalis (...)). Należy nadmienić, że najnowsze orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazuje na konieczność podejmowania przez sąd z urzędu inicjatywy celem zbadania potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków umowy stanowiącej podstawę do wystawienia weksla in blanco (wyrok (...) z dnia 13 września 2018 r.(...)).

Mając powyższe na uwadze Sąd miał obowiązek dokonać oceny czy w samej umowie, która była podstawą wypełnienia weksla i zobowiązań pozwanego nie występowały niedozwolone klauzule umowne.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił art. 720 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Do zwyczajowych postanowień takich umów należy ponadto odpowiednie oprocentowanie kwoty pożyczki jako swoiste wynagrodzenie dla pożyczkodawcy za udzielenie środków pieniężnych. Natomiast do obowiązków dłużnika wynikających z dyspozycji art. 720 k.c., ustawa nie zalicza konieczności uiszczenia opłat dodatkowych. Obowiązek taki może być oczywiście wprowadzony do treści umowy, co wynika z zasady swobody umów. Sąd zważył zatem, że obowiązująca w prawie cywilnym zasada swobody umów zawarta w art. 353 § 1 k.c. pozwala stronom każdej umowy dowolnie kształtować jej treść. Dodać należy, że w niniejszej sprawie do zawartej między stronami umowy pożyczki miała zastosowanie ustawa o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001 r. (w brzmieniu - Dz.U. z 2014 r., poz. 1497 t.j.) na podstawie jej art. 3 ust. 2 pkt 1.

Zatem Sąd dokonując badania umowy pożyczki pod kątem istnienia w niej niedozwolonych klauzul umownych, miał na uwadze zarówno przepisy kodeksu postępowania cywilnego, ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim tj. z dnia 16 maja 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 1083), jak i dyrektywę unijną i najnowsze orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 13.09.2018r. w sprawie(...) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej przypomniał, że sąd krajowy jest zobowiązany do zbadania z urzędu, czy dane warunki umowy wchodzące w zakres stosowania dyrektywy (...) Rady (...) z dnia 05 kwietnia 1993 roku w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. UE.L Nr 95, str. 29) mają nieuczciwy charakter, a także do tego, by dokonawszy takiego badania, zniwelować brak równowagi między konsumentem a przedsiębiorcą, o ile sąd ów posiada niezbędne ku temu informacje dotyczące stanu prawnego i faktycznego.

Przepis art. 3 ust. 1 i 2 powołanej dyrektywy stanowi, iż warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane, mogą być uznane za nieuczciwe, jeśli stoją w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczącą nierównowagę wynikających z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta. Warunki umowy zawsze zostaną uznane za niewynegocjowane indywidualnie, jeżeli zostały sporządzone wcześniej i konsument nie miał w związku z tym wpływu na ich treść, zwłaszcza jeśli zostały przedstawione konsumentowi w formie uprzednio sformułowanej umowy standardowej. W art. 6 ust. 1 dyrektywy Państwa Członkowskie stanowią, że na mocy prawa krajowego nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta, a umowa w pozostałej części będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków.

(...) ochrony stworzony przez dyrektywę(...) opiera się na założeniu, że konsument jest stroną słabszą niż przedsiębiorca, zarówno pod względem siły negocjacyjnej, jak i ze względu na stopień poinformowania, i w związku z tym godzi się on na postanowienia sformułowane wcześniej przez przedsiębiorcę, nie mając wpływu na ich treść. Mając na względzie taką słabszą pozycję, dyrektywa ta zobowiązuje państwa członkowskie do ustanowienia mechanizmu zapewniającego, że wszelkie warunki umowne, które nie były indywidualnie negocjowane, mogą zostać poddane kontroli do celów oceny ich ewentualnie nieuczciwego charakteru (zob. wyrok Trybunału UE (trzecia izba) z dnia 3 października 2019 r. w sprawie (...) K. D., J. D. przeciwko Raiffeisen Bank (...), podobnie wyrok z dnia 26 marca 2019 r., A. B. i B., (...) i (...), (...), pkt 49, 50).

Nie budziło wątpliwości Sądu, że analizowane postanowienia umowy w zakresie pozaodsetkowych kosztów pożyczki nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwanym. Zważyć bowiem należy, że w istocie do zawarcia przedmiotowej umowy doszło poprzez zaproponowanie pozwanemu wzorca umowy: w ramach standardowo stosowanych przez powoda formularzy oraz ogólnych warunków umów, które pozwany zaakceptował, nie mając wpływu i możliwości negocjowania jej szczegółowych warunków. Pozwany nie miał jakiegokolwiek wpływu na treść umowy. Mógł przystąpić do umowy w zaproponowanej postaci lub jej nie zawierać. Podkreślić należy, iż powódka nie wykazała, że postanowienia umowy dotyczące opłat dodatkowych, były z pozwanym indywidualnie negocjowane – powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na tę okoliczność. Co więcej o tym, iż zastrzeżone w umowie należności za czynności pożyczkodawcy nie były z pozwanym indywidualnie uzgadniane, świadczy przede wszystkim sporządzenie umowy na papierze firmowym powódki.

W przedmiotowej umowie pożyczki wpisano, iż opłata przygotowawcza wynosi 129 zł, wynagrodzenie prowizyjne 7 571 zł, a wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek pożyczkobiorcy „twojego Pakietu” wynosi 1 300 zł. Oceniając postanowienia wzorca umownego, przy pomocy którego zawarto umowę z pozwaną Sąd zważył, że co do zasady na uwzględnienie zasługiwało roszczenie powoda o zwrot pożyczonej kwoty w wysokości 9 000 zł, która została przekazana do dyspozycji pozwanego. Natomiast postanowienie umowy pożyczki w zakresie dotyczącym obowiązku uiszczenia przez pozwaną wynagrodzenia prowizyjnego w wysokości 7 571 zł i wynagrodzenia z tytułu przyznania na wniosek pożyczkobiorcy „twojego Pakietu” w kwocie 1 300 zł, stanowią niedozwolone klauzulę umowne, o których mowa w art. 385¹§ 1 kc. W myśl powołanego przepisu postanowienia umowy zawieranej z konsumentem

nieuzgodbione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§ 1). Zgodnie z § 2 wskazanego przepisu, jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Za nieuzgodnione indywidualnie uważa się te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 3 i 4).

Za sprzeczne z dobrymi obyczajami uznaje się m.in. działania wykorzystujące np. niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r, (...)). Rażąco naruszenie interesów konsumenta zachodzi zaś w sytuacji, w których w rażący sposób została naruszona równowaga interesów stron umowy przez to, że jedna z nich wykorzystwała swoją przewagę, formułując konkretne postanowienie umowy. Określenie „rażąco” należy stosować do znacznego odchylenia przyjętego uregulowania od zasady uczciwego wyważenia praw i obowiązków (m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 14 września 2011 r, (...) (...)). Rażąco naruszenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym (m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 14 grudnia 2010 r, (...)).

Ustalone w przedmiotowej umowie pożyczki opłata przygotowawcza, wynagrodzenie prowizyjne i opłata za (...) nie stanowią świadczenia głównego umowy pożyczki, o którym mowa w art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c. Z art. 720 k.c. wynika bowiem, że podstawowym obowiązkiem pożyczkobiorcy jest jej zwrot w takiej samej ilości, ewentualnie zapłata odsetek. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 czerwca 2010 r. wydanego w sprawie o sygn. akt (...) (LEX nr (...)) stwierdził, że co do zasady dopuszczalne jest zastrzeżenie opłaty przygotowawczej, w szczególności, gdy ma ona na celu rekompensatę kosztów poniesionych przez kontrahenta. Opłata przygotowawcza zastrzeżona w umowie wynosiła 129,00 zł, a zatem nie była rażąco wygórowana. Powód w ocenie Sądu mógł domagać się wskazanej powyżej opłaty.

Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w art. 5 pkt. 6a określa pojęcie pozaodsetkowych kosztów kredytu jako wszystkich kosztów, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek. Całkowity koszt kredytu obejmuje wszelkie elementy kosztów, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z określoną umową o kredyt konsumencki. Art. 5 pkt 6 lit. a powołanej ustawy o kredycie konsumenckim wylicza także opłaty, prowizje i marże. Z kolei art. 36 a tejże ustawy, stanowi, że maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru wskazanego w ust. 1 tego artykułu oraz, że pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu, a także, że pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotę kredytu.

W ocenie Sądu wprowadzenie do ustawy o kredycie konsumenckim konstrukcji pozaodsetkowych kosztów kredytu nie wyłącza możliwości badania przez sąd, czy zapisy umowne przewidujące tego rodzaju koszty nie stanowią niedozwolonych klauzul umownych.

Okoliczność, że obowiązuje limit kosztów pozaodsetkowych na podstawie art. 36a-36d ustawy o kredycie konsumenckim nie wyłącza kontroli postanowień wzorca umowy, które odnoszą się do takich kosztów, pod kątem skuteczności ich inkorporacji do stosunku prawnego oraz pod względem ich abuzywności. (por. (...) pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego M.Pr Bankowego 2016 nr 2). Oceny takiej należy dokonywać w oparciu o ogólne zasady wynikające z art. 5 kc, art. 388 kc, 385¹ § 1 kc i art. 58 kc.

Podkreślić należy, iż przepisy ustawy o kredycie konsumenckim ograniczające wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu poprzez wprowadzenie matematycznego wzoru, ustalają jedynie maksymalną, a nie zwyczajowo obowiązującą wysokość kosztów dodatkowych. W każdym przypadku wysokość kosztów dodatkowych, w tym wynagrodzenie nie może być kształtowana w sposób dowolny, musi mieć uzasadnienie. Przy czym to powód winien wykazać jakie koszty są zaliczane do kosztów obsługi i dlaczego dodatkowa prowizja jest ustalona na takim a nie innym poziomie.

Porównanie kwoty wypłaconej pożyczki i kwoty wynagrodzenia prowizyjnego wskazuje na sprzeczność tego postanowienia umowy z dobrymi obyczajami i rażąco naruszenie interesów pozwanych. Całkowita kwota pożyczki jaka została wypłacona pozwanemu wynosiła 9 000 zł. Zatem konieczność opłacenia kwoty 7 571 zł z tytułu prowizji, (a więc ponad 80 % kwoty pożyczki) pozostaje w rażącej dysproporcji, wskazując na pewien rodzaj dodatkowego wynagrodzenia, jakie powódka otrzymała z tytułu udzielonej pożyczki. Takie działanie powódki jako dużego podmiotu trudniącego się udzielaniem kredytów, jest działaniem nierzetelnym, nieuczciwym i sprzecznym z dobrymi obyczajami. Dlatego też Sąd uznał, że postanowienie umowy pożyczki obciążające pozwanego kosztami wynagrodzenia prowizyjnego w takiej wysokości stanowiło niedozwoloną klauzulę umowne, a zatem nie były dla nich wiążące.

Podobnie Sąd ocenił opłatę za tzw. (...). Analiza postanowień umowy w tym zakresie pozwala jednoznacznie stwierdzić, że ustalone wynagrodzenie było niewspółmiernie wysokie do korzyści płynącej z uprawnienia „odroczenia rat” lub „obniżenia rat”, czy też z przyspieszenia wypłaty kwoty pożyczki o 4 dni, bądź otrzymywania powiadomień SMS, bo także takie uprawnienia zawierał (...). Pożyczkobiorca przy skorzystaniu z tych możliwości i tak był zobowiązany do spłaty całego zadłużenia. Należy wskazać, iż nieskorzystanie przez pożyczkobiorcę z części lub wszystkich dodatkowych uprawnień w ramach przedmiotowego pakietu w całym okresie kredytowania nie miało wpływu na jego cenę, która była pobierana zgodnie z umową. Powyższe w ocenie Sądu jednoznacznie wskazywało na brak ekwiwalentności tego świadczenia. Nadto wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek pożyczkobiorcy (...), wiążące się z poniesieniem przez konsumenta opłaty w wysokości 1 300 zł, stanowiącej aż ok. 14% udzielonej pożyczkobiorcy kwoty pożyczki, za szereg zwykle bezpłatnych i często niepotrzebnych mu korzyści, jest w ocenie Sądu sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. Tym samym także postanowienie umowne kształtujące wysokość opłaty za (...) na wskazanym poziomie stanowiło, w ocenie Sądu, klauzulę niedozwoloną i nie może być wiążące dla pozwanej.

Zatem mając na uwadze ważne postanowienia umowy pożyczki, Sąd doszedł do przekonania, iż pozwany winien zwrócić powódce następujące należności:

- kwotę 9 000 zł tytułem kapitału,
- kwotę 129 zł tytułem opłaty przygotowawczej,
- odsetki umowne

Powódka domagała się zapłaty kwoty 17 274,87 zł (kwota 21 880 zł jako wskazana w umowie całkowita kwota do zapłaty przez pozwanego, pomniejszona przez dokonaną przez niego wpłatę w wysokości 4 082 zł, a powiększona o odsetki umowne w wysokości 23,87 zł). Po odjęciu od dochodzonej pozwem kwoty, kwoty 7 571 zł (z tytułu wynagrodzenia prowizyjnego) i kwoty 1 300 zł (wynagrodzenie z tytułu „(...)), do uiszczenia której pozwany nie był zobowiązany, sąd uznał, iż powództwo uzasadnione jest jedynie co do kwoty 8 403,87 zł, o czym orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku na podstawie powołanych powyżej przepisów. O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 kc, od daty określonej w pozwie.

Powódka domagała się zasądzenia odsetek umownych za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 28 czerwca 2020r. do dnia zapłaty. W ocenie Sądu tak sformułowane żądanie odsetek za opóźnienie od dnia następnego po upływie terminu płatności określonego na wekslu jest zasadne. Pomimo tego, iż w sprawie brak jest dokumentu potwierdzającego doręczenie pozwanemu przesyłki zawierającej wypowiedzenie

umowy, to przy uwzględnieniu daty nadania pisma stanowiącego wypowiedzenie umowy pożyczki – 29 maja 2020 r., można przyjąć iż miało to miejsce dnia 27 czerwca 2020 r. Mając zatem na uwadze deklarację wekslową złożoną przez pozwaną i uregulowania pkt 8.1 ppkt a) umowy pożyczki, zgodnie z którym pożyczkodawca jest zobowiązany do zachowania 30 dniowego okresu wypowiedzenia warunków umowy. Wobec powyższego, zachowując 30 dniowy termin wypowiedzenia, umowa pożyczki została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 27 czerwca 2020 r., a zatem powód na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. mógł domagać się dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie już od dnia następnego po wygaśnięciu umowy, a więc tym bardziej od dnia 28 czerwca 2020 r. Sąd w pkt I orzeczenia zasądził zatem należność z dalszymi odsetkami liczonymi od dnia następnego tj. od 28 czerwca 2020 r. W tym miejscu wskazać należy, iż z uwagi na treść bezwzględnie obowiązujących przepisów ustawy Prawo wekslowe, nie mogło podlegać uwzględnieniu żądanie powoda w zakresie odsetek za opóźnienie w wysokości przewyższającej odsetki ustawowe za opóźnienie i jako niedopuszczalne podlegało oddaleniu. Zgodnie bowiem z art. 48 pkt 1 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. z 2016 r., poz. 160 t.j.) posiadacz weksłu może żądać nieprzyjętej lub niezapłaconej sumy wekslowej wraz z odsetkami, jeżeli je zastrzeżono. Odsetki te mogą być jednak zastrzeżone jedynie w wekslu płatnym za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, a klauzula oprocentowania sumy wekslowej winna stanowić część składową weksła. Umieszczenie jej na wekslu płatnym w oznaczonym dniu uważa się za nienapisane (art. 5 Prawa wekslowego). Należy także wskazać, iż zgodnie z poglądem wyrażanym w judykaturze obowiązek zapłaty odsetek od sumy wekslowej niewyrażony na wekslu nie wiąże dłużników wekslowych, nawet jeżeli wynika on z umowy handlowej, która był przyczyną wystawienia weksła (vide orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1929 r., I C (...),(...) (...)). W myśl natomiast art. 48 pkt 2 powyższej ustawy posiadacz weksłu może żądać od zobowiązanego zwrotnie odsetek w wysokości sześć od sta, a przy wekslach wystawionych i płatnych w Polsce, odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia płatności. Mając zatem na uwadze, iż na wekslu przedłożonym w niniejszej sprawie nie zamieszczono klauzuli oprocentowania sumy wekslowej w żądanej w pozwie wysokości oraz że weksel był płatny i wystawiony w B. żądanie zasądzenia odsetek jest uzasadnione, jednak jedynie w zakresie odsetek w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie jako niezasadne Sąd powództwo oddalił (pkt II sentencji wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III sentencji wyroku na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. przewidującego, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Z uwagi na fakt, iż powódka żądała kwoty 17 274,87 zł, a zasądzono na jej rzecz kwotę 8 403,87 zł należało uznać, iż wygrała sprawę w 48,64 %. Na koszty procesu poniesione przez stronę powodową, które wyniosły 4 617 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu 1 000 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 t.j.) w wysokości 3 600 zł. W związku z tym, iż jak wskazano powyżej powódka wygrała proces w 48,64 %, w takim zakresie należał jej się zwrot poniesionych kosztów procesu, co dało kwotę 2 245,70 zł, którą Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki.

W pkt IV sentencji wyroku, Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. wyrokowi w części zasądzonej nadał rygor natychmiastowej wykonalności.